

tulle kellu kolm seie, siis ta koddu on. Agga miina tean ka asjast middagi ja tahhaksin sulle sedda wasta anda. Wata essiti ilma. Kalendriteggija paneb niid jo kõige tulles aasta ilma kalendrisse, eks ta siis weel selgemiste ei peaks teadma, mis ilm omme ja tonaomme ja tulles nädalal saaks ollema. Ütle ommeti poea kobjale, et ta küsi ehk nido aeal tulles ilma kulama — miks ta siis sedda ammogi ei olle jo teinud? Ja mis sa laste ärrawõerimisest ja werre lastmisesest tahhad teada — meie aeg on nõnda imeliseks sanud, et iggal Jumala päwal last wõib wõerutada, kui laps agga aasta wana on, ja selle pärrast werre tähte meie kalendris ennam ei olle, et meie aeg tühja werre lastmist ei kannata. Kui wäggi Pramburi läks — „Sedda kõnet ta mind ei lastnud otja belda, wõttis weel niina täie tubbakat ja ütles: „Miino õe-mehhe wana-issa olli isse wäe ulgas, kes Pramburi läks. Noh kas sa niinatarka näed! Egga ma olle tulnud õppetust kuulma, miina tullin õppetust andma. Käl tullen kellu kolm taggasi, kül ma kalendriteggijatele prundi wirrutan!“ Laks ulsest wälja ja usutas weel minnes mõndagi.

Ei olnud palju aega rahho, jubba jäll üks läks lahti, ja laks meest korraga astusid sisse. Essimene sillitas pead ja kõhhis kolm korda, ja kummardas ja akkas pikkaliste tõmbama: „Kalendri pärrast tullin miina sõnu kest ütles. Jumala sõna kõigis paigus kallis — miks need ramato lehhed kalendris

siis ilmsiko lorriga täis tehakse — kas ei wõiks Jumala sõna igga lehhe peal olla? Kas Jumala sõna siis ialgi ülleliga wõib luggeda? Kalendrit wõttab iggamees tihtigi kätte, ja illus olleks assi, kui Jumala sõna ennam sees olleks. Mis meil õppetusi tarwis — se on kõif ilmsik assi, ja suur teadmine inimest õntsak ei tee.“ Sedda wiisi ütles se essimene; agga mul wastamist tarwis ei olnud, sest teine kõhhe päni wasta: „Mis sa rägid? Miina tullin kalendrit laitma, et wägga palju Jumala sõna sees, ja wägga pissut õppetust. Kes kalendrist usso kinnitust ehk inge parrandust otsib? Sedda otfigem lauloramatust ehk Bibliist — olgo se kalendri-ramatokene se ainuski, kust teist asja õppime; on ka õppetus ja teine tarkus inimestele tarbek. Jumal on inimese ma peale perremehheks seadnud, eks olle siis ka perremehhe kõhhus oma perrepaika mõistuse ja olega arrida? Eks meie kääst ka Jumal sa üksford küssima: „mis teie siis perrekonnast teggite, mis ma teie kätte kõige illuga ja kõige tarwistusega ehhitud ollen andnud?“ Ei olle ma-ilm ädda-orraks lodud, ta on Jumala illo-aed ja ta enese mele järrese, kudda loeme 1 Moesese 1, 31 ja Laulus 111, 2. 3. Rahwa ulgas jamps ingema pärrast jo paar aastat aega. Kust nad siis asja üle sellerust leiaksid — kas lauloramatust? Luggego tannawust kalendrit, kus kõif se suur ja lai Wäie-ma on üllesse pantud, ja näidako, kus ehk pihhugi surust kõlbawat matikki leida, kelles weel oma pärrijat ja